

Bemærkninger til forslaget

I nutidens Danmark er indkomstskatten den mest betydelige enkelthindring for velstandsvækst. Lettes der på indkomstskatten, vil produktionslivet blomstre op. Vi vil alle sammen blive rigere, og der vil blive realøkonomisk baggrund for bedre at hjælpe de syge og svage.

Denne samfundsøkonomiske sammenhæng åbenbarede sig også, da der i forbindelse med overgangen til kildeskat var nogle indkomstskattemilde år i 1968, 1969 og 1970.

Den daværende VKR-regering blev aldeles opskræmt over styrken i de frie produktionskræfter. Den talte om overophedning af produktionslivet, og i panik iværksatte den en række restriktioner, som skulle dæmpe denne overophedning.

Siden da er der sket det, at Anker Jørgensen-regeringerne bistået af de seks folketingspartier, der kalder sig selv ansvarlige, i allerhøjeste grad har fået ødelagt denne overophedning. I stedet har de fået skabt og funderet den tilstand, at der er over 170.000 arbejdsløse samt et endnu større antal mennesker, som er beskæftigede ved samfundsmæssigt set unyttigt arbejde i papirudfyldningsjob og inden for den sektor, der alene kan trives, når den betales gennem tvangsudskrevne skatter.

Med situationens totale ændring skulle man forvente, at de af VKR-regeringen indførte restriktioner også var blevet ophævede. Men som det så ofte før i historien er gået, når nogle helt nye restriktioner improviseres som noget kortvarigt til lige at klare en øjeblikkelig situation, har også VKR-byrderne på erhvervslivet bidt sig fast som overmåde sejlivede.

Det gælder bl. a. det projekt til løsning af den akutte 1970-krise, som udtryktes i låneloftsordninger.

Så snart man etablerer en sådan ordening, opstår der nye stærke embedsmandsinteresser til at oprettholde og udbygge den gølle papiradministration, som embedsmændene hygger sig med til høje lønninger og pensioner. Disse kræfter har været af en sådan styrke, at låneloftet reelt er blevet skærpet i de forløbne år.

Denne skærpelse har navnlig vist sig på to områder:

Lånerammen var ved ordningens indførelse i 1970 74 mia kr. for banker og sparekasser under ét. Den er nu steget til 110,4 mia kr., eller med ca. 49 pct., mens lånebehovet formentlig er mere end tredoblet. Dels som følge af pengeforringelse, men navnlig fordi erhvervslivet ved overgangen til det rigdomsspring fremad, som samfundet kan opnå ved udnyttelse af EDB-teknikken, har det brug for rigelig tilgang af investeringsmidler langt ud over det, der udtrykkes i, at bruttonationalproduktet – ligeledes målt i løbende priser – er steget igennem låneloftsperioden med ca. 135 pct.

For det andet førte restriktionen på bankers og sparekassers udlånsvirksomhed, som forholdet altid er med restriktioner, nye restriktioner med sig. Mest markant var det, at der pr. 15. december 1975 indførtes udlånsloft for realkreditinstitutterne. I de første 12½ måned blev der givet tilladelse til maksimalt 28,5 mia kr., i 1977 til 30 mia, og for 1978 er kvoten 33,5 mia kr. Alt regnet i nominelle lånebeløb – altså ikke i kursværdier, som i perioden har været markant lavere. For fuldstændigheds skyld bemærkes dog, at der pr. 5. oktober 1978 skete den mulige lempelse heri, som fremgår af bilag I til nærværende beslutningsforslag.

Disse restriktioner er mere og mere samfundsskadelige. De dræber et væld af aktivitetsinitiativer, som kunne være grundlaget for titusindvis af nye produktive arbejdspladser i Danmark. De skævvrider konkurrencen inden for bank- og sparekasseverdenen. Det enkelte pengeinstituts virke bliver ikke afgjort af dets dygtighed og konkurrenceevne, men af, hvordan dets udlånsvote bliver fastsat på statslige kontorer. Restriktioner over for det organiserede ekspertlånemarked betyder selv sagt bedre tilsvindel for grå og sorte pengeudlånere og ågerkarle.

At bryde igennem denne samfundsskadelighed er åbenbart kun muligt for folketinget. De politiske og nationaløkonomiske lokkere, som i 1970 satte den onde udvikling i gang, har stadig inden for embedsmandsapparatet så stærke magtpositi-